

У ШЛЯХ ДАЛЁКІ...

На паліgone «Ашулук», які знаходзіцца ў Астраханскай вобласці, пад кіраўніцтвам камандуючага ВПС і войскамі ППА генерал-маёра І. Азаронка будуць праводзіцца аператыўна-тактычныя вучэнні з войскамі Заходняга аператыўна-тактычнага камандавання ваенна-паветраных сіл і войскаў праціпаветранай абароны Узброеных Сіл Рэспублікі Беларусь.

Вучэнні прайдуць у чатыры этапы, і найбольш складаным і адказным будзе трэці. У ім прымуць удзел баявыя разлікі 115-й і 120-й зенітных ракетных брыгад, 8-й радыётэхнічнай брыгады, экіпажы самалётаў 61-й знішчальнай авіяцыйнай базы, а таксама падраздзяленні сувязі і абслугоўвання. Усяго ў вучэннях прымуць удзел каля тысяч чалавек асабістага саставу і больш за 100 адзінак тэхнікі.

Але каб дабрацца да палігона, неабходна зрабіць марш чыгуначным і паветраным транспартам.

Другога жніўня дэталі ўбачыць, як ідзе пагрузка тэхнікі на чыгуны. А каб на працягу сямі дзён дарогай не ўзнікла ніякіх праблем, салдаты і афіцеры займаліся ўмацаваннем тэхнікі на платформах. Уздоўж эшалона салдаты плавалі бярвенні, каб заблакіраваць гусеніцы машын. Шла загрузка прадукцыі будзе трэці. У ім прымуць удзел баявыя разлікі 115-й і 120-й зенітных ракетных брыгад, 8-й радыётэхнічнай брыгады, экіпажы самалётаў 61-й знішчальнай авіяцыйнай базы, а таксама падраздзяленні сувязі і абслугоўвання. Усяго ў вучэннях прымуць удзел каля тысяч чалавек асабістага саставу і больш за 100 адзінак тэхнікі.

Але каб дабрацца да палігона, неабходна зрабіць марш чыгуначным і паветраным транспартам. Другога жніўня дэталі ўбачыць, як ідзе пагрузка тэхнікі на чыгуны. А каб на працягу сямі дзён дарогай не ўзнікла ніякіх праблем, салдаты і афіцеры займаліся ўмацаваннем тэхнікі на платформах. Уздоўж эшалона салдаты плавалі бярвенні, каб заблакіраваць гусеніцы машын. Шла загрузка прадукцыі будзе трэці. У ім прымуць удзел баявыя разлікі 115-й і 120-й зенітных ракетных брыгад, 8-й радыётэхнічнай брыгады, экіпажы самалётаў 61-й знішчальнай авіяцыйнай базы, а таксама падраздзяленні сувязі і абслугоўвання. Усяго ў вучэннях прымуць удзел каля тысяч чалавек асабістага саставу і больш за 100 адзінак тэхнікі.

Сымон СВІСТУНОВІЧ. Фота аўтара.



Звязда-90: адваротны адлік

Да юбілею «Звязды» засталася 6 дзён

«Газету лічу ўзорам беларускасці...»

Любімую газету маёй роднай Беларусі «Звязду» з асалодай чытаю з часоў вучобы на журфаку БДУ.

Газету лічу ўзорам беларускасці, бо яна жые і інтарэсамі свайго народа, добра разумее яго клопат і падае дакладную інфармацыю прыстойна, як тое ёсць на самай справе.

«Звязда» павінна смялей расказаць народу пра здарэнні ў пустабраху, бюракратыі і прыстасаванцў, падкалімаў і прайдзівасветаў розных калібраў, не звязваючы на пасадзі. Дык чаму ж тады пішам з аглядкай? Калі той ці іншы чыноўнік аказаўся згодзе з мундзіры, хабарнікам, дык менавіта газета і павінна першай расказаць сваіму чытачу. Павеіце: тыржх узрасце без розных заклікаў і зваротаў праз шматлікія высокія інстанцыі.

Хачелася б на старонках газеты часцей бачыць літаратурныя творы маладых аўтараў.

Зычу «Звяздзе» многія-многія шчаслівыя гады! Мару бачыць сваіх сучаснікаў душою з'яданымі з роднай моваю, з прыродна, адказнымі па свае ўчынкi, вольнымі ў думках і пампненнях, неабаякавымі да культурнай спадчыны. Мы павінны памятаць, што мова — сцяг народа, таму абавязаны яго надзейна трымаць, каб не страціць веру карані, каб слова беларускае жыло, каб яго праз вайну прайцела. Ведаю, што дзякуючы намаганням творчага калектыву газеты будзе і надалей развівацца беларуская культура...

Аркадзь ЖУРАЎЛЕЎ, г. Маладзечна.



РОСТ 3 «АДСТАВАННЕМ»... ПА ТРЭЦІ РАЁНАУ

У першай палове года ў сярэднім па краіне былі выкананы ўсе прагнозы па росту заробкаў. Разам з тым, як адзначаюць у Міністэрстве працы і сацыяльнай абароны, сітуацыя з зарплатай аказалася далёка не адназначнай. І перш-наперш — з-за адставання асобных раёнаў і прадпрыемстваў камунальнай формы ўласнасці.

200 долараў яшчэ не факт?

Як сведчыць статыстыка, у чэрвені памер сярэдняй зарплаты ў цэлым па краіне склаў 710,2 тыс., а па бюджэтайнай сферы — 642,9 тыс. рублёў. Або адпаведна 330,7 і 299,3 долара ў эквіваленце. Адначасова рост рэальных, з улікам змянення цен на тавары і паслугі, заробкаў адносна аналагічнага перыяду летас перавысіў 10-працэнтную адзнаку. Паводле слоў прэс-сакратара міністэрства Галіны Трафіменка, такі малюнак не ў апошнюю чаргу тлумачыцца скарачэннем страт працоўнага часу, змяненай састарэлага абсталявання, а таксама — рашэннем аб павышэнні заробкаў найбольш нізкааплатных катэгорый бюджэтнікаў.

Пры гэтым, заўважыла Галіна Трафіменка, рост сярэдняй зарплаты назіраўся па ўсіх абласцях і сталіцы краіны, і ў тым ліку — па прадпрыемствах камунальнай ўласнасці. Прыда, якраз нахонт рэгіянальнага ўзроўня і ўзнікаюць ці не самыя вострыя пытанні. Так, у міністэрстве канстатуюць, што за студзень —чэрвень планы па павышэнні заробкаў былі не выкананы адрозна па 45 са 118 адміністрацыйных адзінак.

Апроч таго, за палову года былі выяўлены 42 арганізацыі, дзе налічэнне зарплат рабілася на ўзроўні менш за «мінімалку». У сумных «лідарах» тут апынуліся тыя ж Гродзеншчына і Гомельшчына.

Рэгіянальныя «ваганні»

Як адзначае Галіна Трафіменка, у пачатку ліпеня афіцыйны ўзровень беспрацоўя па Беларусі зменшыўся да рэкордна нізкай адзнакі — 1 працэнта ад агульнай колькасці эканамічна актыўнага насельніцтва. Пры гэтым сёлета зніжэнне напружанасці на рынку працы адбылося ў 26 з 29 найбольш «проблемных» малых гарадах, зменшылася (з 9,8 тыс. да 9,5 тыс. чалавек) колькасць беспрацоўных у сельскай мясцовасці. У рашце рэшт, таксама цікавая акалічнасць — зарад колькасць грамадзян, што знаходзяцца на ўліку ў службах занятасці насельніцтва, аказалася меншай за колькасць вакансій.

Дарчы, за студзень—ліпень на стварэння вакансіі былі працэдураваны 98,2 тыс. чалавек, 10,9 тыс. беспрацоўных атрымалі накіраванні на прафесійную падрыхтоўку і прафесійнае перападрыхтоўку, 1,4 тыс. беспрацоўных скарысталіся магчымасцю фінансвай падтрымкі на арганізацыю ўласнай справы, а 144 сям'і пераехалі на сталае месца жыхарства і працы ў сельскую мясцовасць. Аднак, заўважыла Галіна Трафіменка, тут выпадае зноў вэсць аб размовы аб «рэгіянальных» ад-

«Брудныя» грошы патыхаюць спіртам

За 6 месяцаў гэтага года супрацоўнікамі міліцэйскіх падраздзяленняў па барацьбе з эканамічнымі злачынствамі з незаконна абарачэння канфіскавана алкагольных напояў агульным коштам 3,4 мільярда рублёў.

Попыт нараджае прапанову. Алкагалізацыя насельніцтва нашай краіны год ад году палівіць мае абароты. Прычым співаюцца пераважна таннымі нязнакамымі спіртнымі напоямі, а тэ і смяротна небяспечным суратагам, якімі прыхільніцы «зялёнага змея» забяспечваюць падполныя гандляры.

Як паведаміла начальнік упраўлення інфармацыі і грамадскіх сувязяў МУС краіны Кацярына Самуэлява-Шэлегава, за першую палову гэтага года барацьбітамі з эканамічнымі злачынствамі канфіскавана больш за 300 тысяч літраў спіртвайной прадукцыі, амаль 60 тысяч літраў лікёрагарэльных вырваў, амаль 2 тысяч літраў спіртвайной віна. Агульны кошт гэтага нязнакамага пітва, якое найчасцей завозіцца да нас з суседняй Расіі, склаў 3,4 мільярда рублёў.

Апроч таго, міліцыянеры выявілі 12 фактаў вырабы алкагольнай прадукцыі непасрэдна ў Беларусі. Супраць спіртвак «цяхавікоў», аб'яднаных у цэлыя злачынныя групы, узбуджана 11 крміналь-

Мікола ДЗЯБЕЛА.

розненнях. Скажам, выкананне цяперашніх заданняў па працэдураванні канфіскацыі беспрацоўных вагаецца ад 32,5 працэнта па Мінску да 49,2 працэнта па Магілёўшчыне, па прафесійнай падрыхтоўцы і перападрыхтоўцы — ад 22,7 працэнта па Мінску і 37 працэнтаў па Мінскай вобласці да 52,9 працэнта па Віцебшчыне, а па перасяленню сем'яў на новае месца жыхарства і працы — ад 24 працэнтаў па Брэсцкай і 33,3 працэнта па Гродзенскай да 52 працэнтаў па Гомельскай і 56,7 працэнта па Віцебскай абласцях.

Дапамогі. І не толькі

Яшчэ адзін вынік паўгоддзя — павелічэнне колькасці грамадзян, занятых у айначнай эканоміцы, вантэж палярэдынак адцак, у студзень—чэрвені ў краіне працавала 4 млн 409,6 тыс. чалавек. З аднаго боку, гэта стала наступствам таго ж стварэння новых і больш прывабных з пункту гледжання зарплат працоўных месцаў. А з іншага сітуацыя тлумачыцца дасягненнем працэдураўнага ўзросту даволі масавым пакаленнем моладзі, якая з'явілася на свет падчас бэбі-буму сярэдзіны 1980-х гадоў.

Валіка колькасць моладзі ва ўзросце да 30 гадоў стала і прычынай... павелічэння нарадальнасці. За сёлётай студзень—май у Беларусі з'явілася 41,3 тыс. немаўлят, што аказалася на 9,1 працэнта больш, чым за аналагічны перыяд летас. Пры гэтым найбольшы рост колькасці нараджэнняў зарэгістраваны ў Гомельскай і Брэсцкай абласцях — 11,6 і 10,9 працэнта адпаведна.

Як нагадала Галіна Трафіменка, сёлета прынята некалькі рашэнняў па падтрымцы сем'яў з дзецьмі. Прыкладам, адбылося павышэнне аднаразовых дапамог пры нараджэнні дзіцяці, вызначана большая «планка даходаў» для атрымання бесплатнага харчавання на дзіцяці ва ўзросце да 2 гадоў, павялічаны льготы па падшкольным падатку для сем'яў, што маюць траіх і больш непаўналетніх дзяцей абодва дзіцяці-інвалідаў. Пры гэтым асаблівым крокам павінен стаць рост «асноўных» дапамог на дзіцяці ва ўзросце да 3 гадоў.

У графіках. З працягам?

Як канстатуюць у міністэрстве, у параўнанні з аналагічным перыядам мінулага года за сёлётай студзень—чэрвень сярэднямесячныя мінімальныя памер пенсіі па ўзросце павялічыліся на 18,3, а памер рэальны, з улікам змянення цен на тавары і паслугі, — на 10,1 пра-

Курэйчыкаў стала больш

Андрэй Курэйчык, якога ў Беларусі і за яе межамі ведаюць як аўтара тэатральных п'ес і сцэнарый да кінафільмаў, стаў татам. Яго жонка Волга, актрыса тэатра імя Янкі Купалы, нарадзіла хлопчыка вагой 3,4 кілаграма ў сталічнай радзільні № 6.

З нараджэннем дзіцяці Андрэй павінаваў акцёр Гоша Куцэнка, актрыса Аліса Грабенчыцкая, рэжысёр Аляксандр Стрыжанюк і яго жонка Кацярына. Са Стрыжанювым Курэйчык падтрымлівае сувязі пасля выхаду на экраны камедыі «Любовь-Морковь». І ўжо праз два тыдні малады тата павінен будзе пакінуць сям'ю, каб накіравацца ў Ялту, дзе Стрыжанюў пачынае здымаць трылер «Оленка» з Маратам Башаравым у гаюльнай ролі. Але сам Андрэй лічыць, што змяніць жыццё яму цяпер прыйдзецца дзеля таго, каб больш бываць дома, разам з сям'ёй. Але, відаць, здымкі новага кіно — гэта для яго магчымасць стрымча аб'яднаць, якое Курэйчык даў персаналу радзільні: больш добрых фільмаў.

Ларыса ЦІМОШЫК.



Крымінал, здарэнні выйшаў прагуляць...

У Івацэвічах міліцыя падпабрала голае дзіця, якое прагульвалася па ценце горада. Паўтарагадовага хлопчыка адвезлі ў бальніцу. А затым у той жа райаддзел міліцыі паступіў сігнал ад жанчыны — прапала дзіця. Аказалася, што хлопчык спачатку купаўся ў басейне, які знаходзіўся ў двары дома, а затым адчыніў веснічкі і пайшоў прагуляцца па тэраму.

Сымон СВІСТУНОВІЧ.

ЗНАЙШОУ 3,3 ТЫСЯЧЫ ПАТРОНАУ

У Першамайскі РАУС Віцебска звярнуўся беспрацоўны вядчбчанін, які паведаміў, што на тэрыторыі гаражнага кааператыва знайшоў шмат патронаў. Як паведамілі «Звяздзе» ў прэс-службе УУС Віцебскага аблвыканкама, высветлілася, што ў металічнай скрынцы ляжалі 3300 палюўна-ка-спартыўных патронаў калібрам 5,6 міліметра. Правадзіцца праверка.

СКРАЛІ У ПЕНСІЯНЕРА ОРДЭНЫ

У Першамайскі РАУС Віцебска звярнуўся па дапамогу пенсіянер, які паскардзіўся, што невядома, улашчаны дзвярныя запоры яго кватэры, трапіў унутр, дзе шмат чаго забраў. У прыватнасці, які значыцца ў міліцэйскай зводцы, зніклі два ордэны: Чырвонага Сцяга і Чырвонай Зоркі, медаль «За працоўную доблесць», а таксама мікраскоп, два дынамікі. Вядзецца следства.

ТРАГЕДЫЯ НА ПАЛ'ЯННІ

У першай гадыне ночы 36-гадоваы жыхар вёскі ва Ушацкім раёне падчас незаконнага пал'явання забіў жыхара гарадскога пасёлка Ушачы, 1967-га года нараджэння. Як паведамілі «Звяздзе» ў прэс-службе УУС Віцебскага аблвыканкама, палюўнічы нешта ўбачыў (мо падумаць, звер ідзе?) і зрабіў выстрал з ружжа «ІЖ-12». У выніку чалавек быў паранены ў галаву і іншыя часткі цела. Ад раненняў ён загінуў на месцы здарэння. Узбуджана крмінальнае справа.

Аляксандр ПУКШАНСКІ.

48-ГАДОВАЯ ДЭБАШЫРКА ТРАЎМАВАЛА ЗУБНЫМ ПРАТЭЗАМ ТРОХ ПАЦЫЛЬСКІХ

У Бруселі п'яная жанчына кінула свой зубны пратэз у супрацоўніка паліцыі і траўмавала іх, паведаміліца інфармацыйныя агенствы са спецыяльнай на мясцовае радыё «Кантакт». 48-гадовая дама не жадала пакадаць бар. Калі ж паліцэйскія спрабавалі прымяніць сілу, яна выпяўляла свой зубны пратэз і кінула яго ў іх. У выніку адзін супрацоўнік праваахоўных органаў атрымаў сур'ёзную траўму і не зможа выйсці на работу як мінімум некалькі дзён, двое дзур'я атрымалі лёгкія ранкі. Акрамя таго, разгневаная дама пабіла паліцэйскіх нагамі і перакруціла стол. Паліцыі з цяжкасці ўдалося даставіць іх на ўчастак. Дэбашырка мае ўжо 90 выпадкаў прыводу ў паліцыю за бойку ў п'яным выглядзе.

Кар. БЕЛТА.

СКОКНУЛА З 2-га ПАВЕРХА

Брыгада хуткай неадкладнай дапамогі ў Шуміліне з пераломамі была дастаўлена ў бальніцу жанчына 1953 года нараджэння, якая скокнула з акна свайго кватэры, што на 2-м паверсе. Як адзначылі міліцыянеры, яна спрабавала такім чынам скончыць жыццё самагубствам.

«МІНІРАВАЎ» НЕ РАЗ

Затрыманы на днях міліцый 17-гадоваы беспрацоўны вёскі Баронкі Віцебскага раёна за хлуслівае паведамленне пра «мініраванне» СШ № 31 у абласным ценце, аказваецца, чак жартваў не раз. Супрацоўнікі крмінальнага вышукі Кастрычніцкага РАУС Віцебска высветлілі, што ў кастрычніку пазамінула года ён жа паведаміў аб «замініраванні» будынкаў юрыдычнага факультэта і факультэта фізічнага выхавання і спорту Віцебскага дзяржаўнага ўніверсітэта імя П.М. Машэрава.

Аляксандр ПУКШАНСКІ.

У Карэліі знойдзены беларускія турысткі

Беларускія турысткі, якія запланавалі ў Беларорскім раёне Карэліі, знойдзены. Стан іх здарова і здавальняючы.

Аб гэтым карэспандант БЭЛТА паведаміў прэс-сакратар МНС Беларусі Віталь Навіцкі са спасылкай на аператыўную інфармацыю расійскіх выратавальнікаў. Іншая падрабязнасці пакуль не вядомы.

Як раней паведамылася, дзяткі адправіліся ў Карэлію ў складзе турыстычнай групы, якая плавала сплавляюцца на катамаране па рацэ Нюхча. Турысткі адлучыліся ад групы, адправіўшыся па ягады, і зніклі. З 27 ліпеня іх шукалі ў карэльскіх лясах некалькі дзесяткаў расійскіх выратавальнікаў і два верталёты.

Грошы АБМЕННЫ КУРС БЕЛАРУСКАГА РУБЛЯ

ДА ДОЛАРА ЗША за студзень—ліпень знізіўся на 0,2 працэнта, да еўра — на 4,4 працэнта

Афіцыйны абменны курс беларускага рубля да долара ЗША за студзень—ліпень 2007 года знізіўся ў 0,2 працэнта і на 1 жніўня 2007 года склаў Br2145 за 1 долар ЗША, паведаміла БЭЛТА ў Нацыянальным банку. За ліпень ён не змяніўся.

Курс беларускага рубля да расійскага за гэты перыяд скараціўся на 3,5 працэнта і на 1 жніўня 2007 года склаў Br83,97 за 1 расійскі рубль. Пры гэтым за ліпень курс беларускага рубля да расійскага знізіўся на 1 працэнт.

Афіцыйны абменны курс беларускага рубля да еўра за сем папярэдніх месяцаў знізіўся на 4,4 працэнта і на 1 жніўня быў роўны Br2940,15 за 1 еўра. У тым ліку за ліпень ён знізіўся на 1,9 працэнта.

Як адзначылі ў Нацбанку, істотнае ўздзеянне на фактычны дынаміку афіцыйных курсаў беларускага рубля да замежных валют у студзені—ліпенні аказалі знешнеэканамічныя фактары.

Грашовая-кредытная палітыка Нацыянальнага банка Беларусі ў далейшым захавае арыентацыю на забеспячэнне стабільнасці абменнага курсу беларускага рубля ў мэтах далейшага зніжэння інтэнсіўнасці інфляцыйных працэсаў.

У 2007 годзе, зыходзячы з сітуацыі на валютным рынку і стану знешняга гандлю, курс беларускага рубля да долара ЗША будзе знаходзіцца ў калідоры значэнняў плюс/мінус 2,5 працэнта. Пры гэтым з улікам прагназуемых узважных змяненняў курсу расійскага рубля і долара ЗША калідор ваганяў намінальнага абменнага курсу да расійскага рубля складае плюс/мінус 4 працэнта.

У выніку афіцыйны абменны курс да долара ЗША склаўся ў дэталі Br2090—2200 за 1 долар ЗША, да расійскага рубля — Br777—843 за 1 расійскі рубль.

Гранічнае павелічэнне рэальнага эфектыўнага курсу адносна 2006 года, зыходзячы з прагнознай дынамікі некурсавых фактараў канкурэнтаздольнасці эканомікі, азначаепацца на ўзроўні 4 працэнтаў.

Людміла САЦ, БЕЛТА.

Буякі высакаросля — у кожны сад

Тое, што гэта ягада абавязкова павінна быць у меню кожнага чалавека, які клопаціцца аб сваім здароўі, ведаюць, магчыма, нямагнія. Некаторыя могуць запрэчыць, што пайсці ў лес, ці дакладней на галацістае месца, і збіраць буякоў, колькі хочаш. Але ў тым уся і справа, што буякі садовыя маюць некаторыя перавагі перад ляснымі. Па-першае, яны не накаляюць радзельны, памер ягад у некалькі разоў перавышае плоды лясной ягады, захоўваючы пры гэтым незвычайны смак і якасць.

Вынікі навуковых даследаванняў, праведзеных у ЗША і Фінляндыі, паказалі, што сярод 40 даследаваных сартоў і відаў агароднін і фруктаў менавіта буякі садовыя занялі лідэрства месца па ўтрыманню антыаксідэнтаў. І толькі за імі ідзе вінаград.

Вядомы польскі вучоны, доктар Казімір Сміляк неяк пахартваў: «Калі вы зоймецеся вырошчваннем буюкоў садовых, то ніколі ўжо не памаце». Магчыма, ён мае рацыю. Цяпер гэту ягаду рэкламуюць як крыніцу вачэй маладосці. Як паказалі даследаванні, буюкі здольныя не толькі запавольваць працэсы старэння, але і садзейнічаюць амаладжэнню арганізма.

Каб палепшыць абмен рэчываў, памяць і каардынацыю рухаў, дастаткова з'ядць па паўкішкіня ягад у дзень. Існуе цэлы шэраг іншых фруктаў, якія садзейнічаюць, напрыклад, паляпшэнню памяці, але таго комплекснага ўплыву на арганізм чалавека, які паказалі даследаванні, не дае ніводзін з іх.

Буякі паляпшаюць зрок, работу стрававальнага тракту, залоз унутранай сакрэцыі, і, што немалаважна, здымаюць алергійныя рэакцыі арганізма на ляркарствы і прадукты харчавання. Самі ж буякі ніколі не выклікаюць алергіі і іх можна даваць дзецям з павышанай адчувальнасцю і схільнасцю да алергіі і дыятезу.

Попыт на гэтыя ягады і ў нас даволі вялікі. Але, як усякая расліна, каб яна нармальна прыжылася і ўрадыла, патрабуе спецыяльных ведаў. Аб тым, як атрымаць ураджай з гэтай культуры, можна будзе даведацца, у тым ліку, у Цэнтральным батанічным садзе, які 8 жніўня (серада) праводзіць арганізацыйнае мерапрыемства «Дзень буюкоў». Можна будзе пакаштаваць ягады буюкоў садовых і купіць іх, выбраць і купіць саджанцы гэтых сартоў, якія вам спадабаюцца. Прадукцыю прывязуць фермерскай гаспадаркі свайго ўласнага ўраджаю. Вы атрымаеце

Фота Сымона СВІСТУНОВІЧА.



кансультацыю спецыялістаў па вырошчванні буюкоў садовых. Заісці ў батанічны сад можна будзе з цэнтральнага ўваходу і з вуліцы Сурганова (службовы ўваход). Выважа будзе размяшчацца каля новага будынка «Аранжарыя». Пачатак у 11.00. Мерапрыемства праводзіць грамадскае аб'яднанне «Паўночны вінаград». Валянціна ШПЛЁУСКАЯ.

Хроніка апошніх падзей

У ЗША АБВАЛІЎСЯ МОСТ ЦЕРАЗ МІСІСІПІ

У амерыканскім горадзе Мінеапаліс (штат Мінесота) у сераду позна вечарам абваліўся аўтамабільны мост цераз раку Місісіпі.



У выніку здарэння ў вадзе і на буйных рэштках моста апынуліся дзесяткі аўтамабіляў, сярод якіх некалькі грузавікоў і школьны аўтобусы. Паводле апошніх даных, загінулі мінімум дзевяць чалавек, 60 пацярпелых дастаўлены ў бальніцы. Частка з іх у вельмі цяжкім стане, паведамыла Reuters. Раней мэр горада Рычард Рыбак па прэс-канферэнцыі паведамыў аб шасці загінулых. «На гэты момант мы аглядзелі каля 50 аўтамабіляў. Мы паднялі шасць цёл і працягваем пошук. Гэта будзе вельмі трагічнае ноч, калі яна скончыцца», — сказаў мэр. Паводле папярэдніх даных, прычы-

У ІРАКУ ЗНІКЛІ ПО ТЫСЯЧ АЎТАМАТАЎ «КАЛАШНІКАВА»

У Іраку бясследна зніклі 190 тысяч адзінак зброі, уключаючы 110 тысяч аўтаматаў «Калашнікова» і 80 тысяч пісталетаў, якія Пентагон перадаў ваенным і сілам бяспекі Ірака, гаворыць у дакладзе даследчай службы кангрэса ЗША.

«Міністэрства абароны ЗША і шматнацыянальныя сілы ў Іраку не могуць поўнацэнна адчытацца за прыкладна 110 тысяч аўтаматаў АК-47, 80 тысяч пісталетаў, 135 тысяч бронекамізэлек і 115 тысяч касак, якія былі выданыя ірацкім сілам бяспекі па стану на 22 верасня 2005 года», — падкрэсліва



ЖНІЎНА
2007 г.
ПЯТНІЦА
№ 32 (15483)

ЗВЯЗДА

ЧЫРВОНАЯ

Ёжа духоўная

ПЕСНІ МІРНАГА НЕБА

У літаральным сэнсе ў палях праходзіць значная частка выступленняў Ірыны Дарафеевай, якая са сваім калектывам накіравалася з пачатку жніўня ў вялікі канцэртны тур. Пачалася гэта традыцыя яшчэ ў 2004 годзе, і з таго часу было дадзена больш як 150 канцэртаў па Міншчыне, Гродзеншчыне і Віцебшчыне. Сацыяльны канцэртны тур, які атрымаў назву «Пад мірным небам», праходзіць штогод у перыяд уборкі збожжавых. Сёлета ён пралягае праз Гомельскую і Мінскую вобласці.

Разам са спявачкай у склад «артыстычнай брыгады» ўваходзяць яе музыканты і артысты «Тэатра песні Ірыны Дарафеевай»:



Фота Аляксандра ПУКШАНСКІ

Як расказалі ў прэс-службе «Тэатра песні Ірыны Дарафеевай», праграма, якую спявачка прадстаўляе сёлета, камбінаваная. Пераважна гучаць новыя песні — напрыклад, са свежага альбома «Хачу быць марай», прэзентаванага падчас «Славянскага базару ў Віцебску», а таксама з вялікай сольнай праграмы артысткі, якая была прадстаўлена ў Мірскім замку. Ірына не вылучае сярод сваіх песень «кулобніцаў», кажа, што ўвесь рэпертуар ёй блізка і дарагі, бо звязаны з роднай зямлёй і народам. Тым не менш, у праграме «Пад мірным небам» ёсць шэраг кампазіцый, якія кожны раз выконваюцца абапал:

«Белая Русь» Ізмаіла Капланава, «Беларусь моцная» Сяргея Сухамліна, «Сэрца зямлі маёй» і іншыя новыя песні Кіма Брэйтбургі. Канцэртны тур стартаваў 1 жніўня з Калінкавіцкага раёна, далей спявачка і яе калектыв накіраваліся ў Ельск. Сёння Ірына Дарафеева выступае ў Баранавічах, дзе ўдзельнічае ў святкаванні Дня чыгуначніка.

Вядомы і расклад тура на бліжэйшы час: 4 жніўня артысты дадуць канцэрт у Дзельчыцах і вёсцы Глушквічы, 5 жніўня выступяць на пляцоўках у Светлагорску і вёсцы Печышчы, 6 жніўня — у Добрушы і вёсцы Насовічы. Сама Ірына Дарафеева адзначае, што ёй заўжды прыемна нават проста праязджаць праз Добруш, бо з тутэйшых мясцінаў родам матуля артысткі. А тым больш, выступаць... Зрэшты, не было яшчэ такога канцэрта, якім Ірына — дый публіка, калі на тое — засталася б незадаволеная.

Фінішуе канцэртны тур, як плануецца, на рэспубліканскім свяце «Дажыткі-2007».

Вікторыя ЦЕЛЯШУК.

Жыллё студэнту дапамогуць знайсці БРСМ і прафсаюз

Месца ў інтэрнаце даюць не ўсім — неаспрэчны факт. Што рабіць, калі вы не убачылі сваё прозвішча ў спісе шчаслічых на засяленне, а да пачатку навучальнага года застаўся месяц? Тэрмінова наведзіце прафсаюзны камітэт і камітэт БРСМ свайго ўніверсітэта. Там дапамогуць знайсці пакой ці кватэру, якія будуць адпавядаць вашым патрабаванням.

Напрыклад, у Бельдзяржуніверсітэце пры кожным з гэтых камітэтаў ужо некалькі гадоў працуюць службы засялення студэнтаў. Супрацоўнікі службы размяшчаюць у газетна аб'яву з запрашэннем здаць жыллё студэнтам, а таксама перыядычна адсочваюць аб'явы на адпаведных Інтэрнэт-сайтах. Усе прапановы і даныя рэгіструюцца ў спецыяльным журнале: варыянт пакой/кватэра, адрас, умовы пражывання, прыблізны памер аплата і кантакты тэлефонна гаспадары. У службе БРСМ журнал можна праглядаць па першаму патрабаванню, а вось у прафсаюзе вы яго атрымаеце толькі пасля прад'яўлення вашага прафсаюзнага білета.

Статыстыка засялення не вядзецца, але, як заверылі ў камітэтах, нарананьня і скаргаў ад студэнтаў пакуль не было.

Таццяна ДАНИЛУШКІНА.

Новыя ўзнагароды беларускай школы

Пяць медалёў рознай вартасці прывезлі з Ірана, дзе сёлета праходзіла міжнародная алімпіяда па фізіцы сярод школьнікаў, беларускія хлопцы.

Так, выпускнік Ліцця БДУ Максім Севелеў заваяваў на суперпрэстыжных інтэлектуальных спаборніцтвах залаты медаль. Яшчэ адзін выпускнік Ліцця БДУ Аляксандр Гымбоцкі заваяваў «серабро». А бронзавыя ўзнагароды алімпіяды атрымалі Андрэй Малаіноўскі (выпускнік мінскай сярэдняй школы № 51), Віталь Ляўчук (выпускнік гімназіі № 5 г. Баранавічы) і Павел Гулевіч (выпускнік Ліцця БДУ).

Беларуская каманда здолела на гэты раз папеліцца сваёй папярэдняй вынік і ўвайсці ў неафіцыйны камандны заліку ў дваццаці тры мацнейшых каманд. А ўсяго ўдзельнікамі сёлётай алімпіяды сталі школьнікі з 76 краін свету.

Ёсць чым пахваліцца і юным біёлагам, якія надыдуна вярнуліся з Канады. Вынік іх удзелу ў 18-й міжнароднай алімпіядзе па біялогіі — 3 сярэбраныя і 1 бронзавы медалі. Асабліва вызначыўся ў чацвёрцы пераможцаў пінанчін Арцём Маргуноў (сярэдняя школа № 14), які скончыў толькі дзесяць класаў 12-гадовай школы. Для алімпіяды па біялогіі гэта ўнікальная з'ява, бо звычайна, перш чым трапіць на міжнародную алімпіяду і выступіць там годна, школьнікі рыхтуюцца не менш як тры гады. Аднак Арцём не толькі не адстаў ад сваіх старшых сяброў па камандзе, але і здолеў заваяваць у Канадзе сярэбраны медаль.

Таксама сярэбраны медаль заваявала выпускніца сярэдняй школы № 3 г. Клецка Аляксандра Кітаева, якой да «золата» не хапіла ўсяго каля двух балаў. Яшчэ адзін сярэбраны медаль у выпускніцы Ліцця БДУ Веранікі Чыжык, а «бронза» — у Хрысціны Бутоўца, выпускніцы Мінскага абласнога ліцця. У неафіцыйным камандным заліку Беларусь выйшла на 10-е месца ў свеце.

Надзея НІКАЛАЕВА.

Ушаноўваюць маладых камбайнераў

Гарадоцкі, Дубровенскі і Міёрскі райкамы БРСМ прама ў палях на жніве ўшаноўвалі маладых камбайнераў і вадзіцеляў.

Актыўнасць самай масавай маладзёжнай арганізацыі ў краіне далі канцэрты, уручылі падарункі, праводзілі розныя конкурсы і віктарыны. Усё больш сельскіх працоўнікоў уступаюць у рады БРСМ. Менавіта ўзмацненне работы з моладдзю ў вёсках на Віцебшчыне БРСМ надае асаблівую ўвагу.

Аляксандр ПУКШАНСКІ.

Таксама спорт

«КІБЕРАЎ» ЧАКАЕ СІЭТЛ



Фота з сайта www.sng.by.

Гульня № 1

СВЯТА НА НАШЫ ВУЛІЦЫ

Перамогай барысаўскага БАТЭ завяршыўся першы матч другога кваліфікацыйнага раўнда Лігі чэмпіёнаў супраць іспандскага «Хабнарф'ёрдзюр» — 3:1. Спачатку гульня ў каманды Ігара Крыўшэнкі не задалася: першы мяч у сустрэчы забілі гаспадары на 4-й хвіліне. Аднак нашы ігракі ўзялі сябе ў рукі і больш не дазволілі «ўзяць» свае вароты. Сярод беларусаў гала на рахунку Дамітрыя Ліхтаровіча (31-я хвіліна), Віталія Радзівонава (49-я) і Генадзь Блізнюка (61-я). Паўдзінка адказ пройдзе ў Барысаве 8 жніўня.

Ірына ПРЫМАК.

БРСМ — салдатам

Віцебскі гаркам БРСМ павіншаваў з Днём дэсантнай ваеннаслужачых віцебскай 103 асобнай мабільнай брыгады.

Па добрай традыцыі ў брыгадзе 2 жніўня адчынілі дзверы КПП для наведвання. Воіны паказвалі прыёмы рукапазнага бою. Госці маюць магчымасць убачыць узоры зброі, комплексы для падрыхтоўкі парашуцістаў.

Дарчы, прыемным сюрпрызам для вяртання перад Днём «блакітных берэтаў» стала ўстаноўка ля КПП баявой машыны дэсанта (БМД-1). На такіх моцных машынах віцебскія дэсантнікі першымі ўваходзілі ў Афганістан. Раней яна знаходзілася ля ваеннага палігона ў Віцебскім раёне, але ж пасля каметычнага рамонту змяніла месца «вечнай дысплакцыі», каб упрыгожваць тэрыторыю ля вайсковага фарміравання. Найбольш удзячная за гэта каманднаму саставу дзятва. Хлопчыкаў літаральна «не адарваць» ад агляду машыны!

Аляксандр ПУКШАНСКІ.



Фота з сайта www.sng.by.

ШОЎ СЯРЭДНЯВЕЧЧА — НА «ЛІНІІ СТАЛІНА»

З 15 па 16 верасня на цэнтральнай пляцоўцы гісторыка-культурнага комплексу «Лінія Сталіна» будзе праходзіць III Міжнародны рыцарскі фестываль «Беларусь сярэднявечная». Сёлета ён аб'яднае стаць яшчэ больш значным, бо зборна ўдзельнікаў рыцарскіх клубаў не толькі з Беларусі, але і з Чэхіі, Польшчы, Украіны, Расіі, Вялікабрытаніі і многіх іншых краін. Нашу краіну прадставіць такія вядомыя клубы, як «Унія Мен і Крумкач», «Орда Паўночнага Храма» (ўсяго каля 30 беларускіх калектываў з Ліды, Баранавіч, Магілёва, Гродна, Брасла, Пінска, Гомеля).

Фестываль сярэднявечнай культуры праводзіцца, у першую чаргу, у сацыяльных мэтах і накіраваны на патрыятычнае выхаванне моладзі, папулярызуючы гісторыю Беларусі. Ахвіцуючы мерарыяметства арганізатары Шавель А.Н. і Бойка

А.Ф. (дырэктар і камерцыйны дырэктар фестывалю «Беларусь сярэднявечная») сумесна з заснавальнікамі: Дабрычынём фондам дапамогі ваінам-інтэрнацыяналістам «Памяць Афган» і УЧРП тэлекампаніі «ТКД-7».

Два дні на цэнтральнай пляцоўцы гісторыка-культурнага комплексу «Лінія Сталіна» будзе праходзіць эфектнае сярэднявечнае шоу. Ужо з 12 гадзін пачне сваю работу «горад майстроў», пасля чаго адбудзецца ўрачыстае адкрыццё фестывалю з удзелам лепшых танцавальных і музычных сярэднявечных калектываў.

У першы дзень можна будзе убачыць незвычайны рыцарскі турнір па XIII стагоддзі, у якім прымуць удзел самыя таленавітыя і артыстычныя рыцары нашага часу. Тут ужо смела можна гаварыць «без страху і папроку». Між іншым, усё адзене, даспехі і атрыбутыка вырабляецца ўдзельнікамі клубаў уручную і толькі па дакладных гістарычных крыніцах. Пасля бітвы будзе вызначаны лепшы баец (судзіць за майстарстваў і куртуазнасці), якому трэба будзе выбраць каралеўу прыгажосці.

Прадоўжаць свята бургурты — свхаткі дзяхов рыцарскіх арміяў, якія наліваюць па меншай меры 200 чалавек! Спаборніцтва дзвядзецца ў некалькіх намінацыях, сярод якіх «захоп сцяга», «захоп караля», «палявая схватка».

Асабліва незвычайным аб'ячае быць ваеннае шоу. Другі дзень не стане менш цікавым і захапляльным. Зусім адварот. Пасля вялікага турніру ланцучы і арбалетчыкаў за залатую стралу пройдзе рыцарскі турнір, у якім прымуць удзел сапраўдныя рыцары, закаваныя ў даспехі з ног

да галавы (адзін шчыт у дыяметры каля метра). Пераможцу ўзнагародзяць залатым прызам фестывалю — залатой каронай.

Кульмінацыя свята па праву можна лічыць штурм сярэднявечнага замка. Гэта будзе па-сапраўднаму жорсткае бітва за захоп сцяга на галоўнай вежы замка з прымяненнем сякер, алебард, катанул, гармат і сценабітных машын. І гэта задана не з лёгкай праці: першапачаткова павінен захапіць маст, затым паліса і толькі пасля гэтага будзе мець магчымасць штурмаваць замак. У бітве прымуць удзел дзве арміі, якія традыцыйна дзеляцца на воінаў Вялікага княства Літоўскага і на воінаў-крыжаносцаў.

Завяршыць яркі фестываль урачыстае закрыццё і фінальны канцэрт.

Вераніка ЯСКЕВІЧ.

Муз-news

Няма такога гурта — «The Project»

Громам сярод яснага неба прагучала навіна — Жэня Чалышаў пакінуў калектыв «The Project», а следам пайшоў і скрыпач Карэн Каралецян. Працаваць у гурце засталіся другі саліст Фрэдэрык і прадзюсар, аранжыроўшчык Баргат Вартанян. Праект праіснаваў усяго толькі год...

Афіцыйная прычына разбегу па розных кутах — «творчыя рознагалосці, якія нарасталі і дасягнулі апагею». «Не магу сказаць, што я гаросыць не задавальнаў як вакаліст, прафесіянал. У кожнага былі свае нагоды. Мы разам вырашылі, што так будзе лепш і для мяне, і для хлопцаў. У любым выпадку мы засталіся сябрамі», — каментуе падзеі Жэня Чалышаў. Такім чынам, усе творчыя намаганні музыканта зараз будуць засяроджаны толькі вакол гурта «Харлі», які рыхтуецца ў кастрычніку даць вялікі сольны «жывы» канцэрт. Што да былых «каднатурнікаў», ім Чалышаў стрымана жадае ўдачы і развіцця, але на ўсякі выпадак нагадвае — калі ў праекце з'явіцца новы саліст, «The Project» дзвядзецца перазапісаць усе песні, каб не працаваць з чужым (прычым лёгка пазнавальным) голасам і бэк-вакалах — «гэта недазвольна і непрафесійна», папярэджвае артыст.

Карэн Каралецян заўважае, што яго ніхто не папярэдзіў аб распадзе гурта — літаральна паставілі перад фактам, і лічыць, што ў цяперашнім складзе ў «The Project» няма будучыні. Што на гэты конт думалі ўдзельнікі, якія засталіся, відаць, стане вядома па іх далейшых дзеяннях.

Вядучая рубрыкі Вікторыя ЦЕЛЯШУК.



Фота з сайта www.sng.by.

СЁСТРЫ: ПАРТРЭТ ДВУМА ПЁРАМІ

Маленькая зорчка «Еўрабачання», адкрыццё 2003 года, вядучая

Усебеларускага тэлевізійнага конкурсу «Сюзор'е надзей» і тэлепраграмы «Вас выклікае Спартландыя» Вольга Сацюк рыхтуецца святкаваць сваё чатырнацігоддзе (і дзесяцігоддзе творчай дзейнасці!) з задавальненнем расказвае чытачам «Звязды» пра самыя цікавыя моманты гэтага года. Нам здаецца, што лепшы спосаб гэта зрабіць — даць ёй самой напісаць галоўнае. Але, каб больш поўна раскрыць нашу задуму, спатрэбіцца дапамога яе старэйшай сястры Насці, якая, дарчы, з'яўляецца студэнткай факультэта журналістыкі БДУ. Мы прапануем вам, паважаныя чытачы, дзёнік Вольгі з дапаўненнямі і каментарыямі Насці САЦЮК.

Прывітанне! Ідэя змясціць урыўкі дзёнічка маёй малодшай сястры ў газете нам вельмі спадабалася, але, каб увесці аўдыторыю ў курс галоўных падзей у жыцці Вольгі за апошні год, трэба прадставіць яшчэ і трохачкі афіцыйнай інфармацыі, што мне, як журналісту, зрабіць няцяжка.

Пачнем адразу з Прэзідэнцкай ёлкі ў Палацы Рэспублікі, якая праходзіла з 25 снежня па 6 студзеня. Маленькія артысты (а іх было больш за 100 чалавек) за два тыдні далі 25 канцэртаў. Вольга была своеасаблівай вядучай гэтага музычнага шоу, спявала разам з галоўнымі персанажамі любімых песні. Апагеем МЭРАПРЫЕМСТВАЎ, канешне, стала галоўная ёлка краіны, дзе



прысутнічаў А.Р. Лукашэнка, а юныя глядачы атрымалі падарункі ад Прэзідэнта. Кожны юны артыст марыць прыняць удзел у самым галоўным навагоднім дзіцячым шоу краіны. Калісьці я таксама глядзела па тэлевізары казачны спектакль і марыла апынуцца па той бок экрана. Але я нават не ўяўляла, што мара так хутка стане рэальнасцю. Так, гэта было 4 гады таму. А зараз я ўжо трэці год запар на сцэне Палаца Рэспублікі разам з маімі сябрамі прымаю ўдзел у навагодніх ёлках і там жа вяду Усебеларускі тэлевізійны конкурс юных талентаў «Сюзор'е надзей». Ведаецца, стала галоўная ёлка краіны, дзе і нават на Новы год робім адзін аднаму падарункі — і так усё два тыдні разам. Бываюць вельмі смешныя выпадкі, пра якія могуць ведаць толькі ЗА КУЛІСАМІ, але мы заўсёды выйдзем з любой сітуацыі пераможцамі, таму што мы — каманда!

У лютым Вольга брала ўдзел у новай дзіцячай праграме «Дзіцячая гадзіна» на тэлеканале «ЛІД». Песня «Давайте петье по мимой» (сл. і муз. Ю. Давідзюк) атрымала самую вялікую падтрымку тэлегледачоў — 16 660 званкоў. Такім чынам, перамога ў конкурсе прынесла Вользе яшчэ адзін падарунак — новы кліп на новую песню. Прафесійная здымачная група Белтэлера-

кую ўсёй здымачнай групе. Спадзяюся, гэты ролік не апошні! 30 мая ў новым будынку Нацыянальнай бібліятэкі Беларусі Вольга атрымала сваю трэцюю Гранд-прэмію Спецыяльнага фонду Прэзідэнта Беларусі па падтрымцы таленавітай моладзі. Ганаровае званне было ёй прысуджана па выніках года: гран-пры IV Усяпольскага фестывалю рэлігійнай песні «3 новымі песнямі ў новае тысячагоддзе» (Польшча), спецыяльны прыз за лепшае шоу Міжнароднага тэлевізійнага конкурсу «Зорныя песні» (Эстонія).

Вы не ўяўляеце, як я была рада зноў прыйсці ў Нацыянальную бібліятэку, зноў атрымаць званне лаўрэата Гранд-прэміі Прэзідэнта Фонду, самае прэстыжнае ў краіне. Званне прэстыжнае, але не думайце, што атрыманне яго проста так. За 2006 год я заваявала гран-пры і прыз за лепшае шоу на міжнародных конкурсах. Мне вельмі ўразаіла сама бібліятэка, і асаблівае уражанне — калі ўсё спыняецца ў павольці на аглядаючую экскурсію, а напрыканцы нас даставілі на апошні паверх панарамны ліфт, і Мінск стаў праглядацца як на далоні. У мінулым годзе шмат чаго не было ў бібліятэцы — зараз у калідорах будынка з'явіліся скульптуры, габелены, карціны, і Мінск стаў праглядацца як на далоні. У мінулым годзе шмат чаго не было ў бібліятэцы — зараз у калідорах будынка з'явіліся скульптуры, габелены, карціны, і Мінск стаў праглядацца як на далоні. У мінулым годзе шмат чаго не было ў бібліятэцы — зараз у калідорах будынка з'явіліся скульптуры, габелены, карціны, і Мінск стаў праглядацца як на далоні.

Удзельнікамі ансамбля «Верасяты» мы знаёмыя ўжо даўно. Разам працавалі на галоўных ёлках краіны, канцэртных гуках «За Беларусь», сустракаліся на конкурсах і фестывалях, а галоўнае, мы заўсёды былі сябрамі. А з Аляксандрай Салавейчык нават спелі некалькі песень дуэтам, таксама яна дапамагала мне весці Міжнародны дзіцячы конкурс «Славянскі базар-2007» у Віцебску. Кіраўнік ансамбля Васіль Раічыч — прафесіянал, мы заўсёды ідзе ў нагу з часам, цудоўна разумее нашы музычныя ПАТРЭБЫ, яго песні спявае ўся Беларусь. «Верасяты» — вясёлая, сяброўская кампанія. Удзельнічаюць у такім праекце прэстыжна і прыемна, таму што для мяне гэта яшчэ і магчымасць прадоўжыць дзяцінства.

Канешне, нельга абсыці «Славянскі базар у Віцебску-2007» — самы яркавы і грандыёзны музычны форум Беларусі. Мы з Вольгі правалі цэлы тыдзень у незасыпаючым горадзе, але па-іншаму там нельга: столькі цікавага адбываецца на розных канцэртных пляцоўках Віцебска і, зразумела, у самым сэрцы фестывалю, на сцэне летняга Амфітэатра. Дарчы, Вольга на галоўную сцэну выходзіла ў гэты раз двойчы: як удзельніца гала-канцэрта майстроў культуры Беларусі ў складзе ансамбля «Верасяты» і гала-канцэрта «Васількоўская краіна» IV Міжнароднага дзіцячага конкурсу «Віцебск-2007» у якасці вядучай і спявачкі.

«Славянскі базар» з'яўляецца маім самым любімым і доўгача-

каным фестывалем года. Чатыры разы прыязджаю ў Віцебск, а нават і не заўважаю, як хутка кожны раз праходзіць фестывальны тыдзень. Менавіта тут я сустракаю даўніх сяброў і знаходжу новых. Сёлета ўсе адначасна і новае аблічча Летняга амфітэатра — гэта сапраўды цудоўны і архітэктурны, шыкоўны дах і прафесійны гук.

Але больш за ўсё я чкаю прыезду канкурсантаў на Міжнародны дзіцячы конкурс. За тры гады працы на конкурсе я пазнаёмілася з самымі таленавітымі юнымі выканаўцамі свету. З некаторымі мы змагаліся за ўзнагароды на іншых міжнародных конкурсах. У гэтым годзе дзіцячы конкурс аб'яваў стаць грандыёзнай падзеяй фестывалю. Гала-канцэрт «Васількоўская краіна» прайшоў на сцэне Летняга амфітэатра, так што пазнаёміцца з творчасцю 22 удзельнікаў самага прэстыжнага дзіцячага конкурсу змалгі 7,5 тысячы гледачоў і яшчэ мільёны тэлегледачоў па ўсім свеце. Журы было цяжка даць ацэнку самаму таленавітаму, вызначыць найлепшага выканаўцу, але ВБІАР патрэбна было зрабіць. Да радасці ўсёй Беларусі гран-пры застаўся на Радзіме дзякуючы 12-гадоваму Андрэю Кунцу, майму добраму сябру. Я рада, што прэстыж нашага фестывалю расце, што дзецям усяго свету едуць у Віцебск казаць свае таленты.

Напрыканцы загадаю жаданне. Вельмі хачу працягваць работу на тэлебачанні, спяваць, запісваць новыя песні, вучыцца акцёрскаму майстарству. Я хачу быць карыснай сваёй Радзіме і проста не ўяўляю сваё жыццё без песні і сцэны!

Насці і Вольга САЦЮК. Фота з сямейнага альбома.

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.)
 Мы сустракаемся з ім у мінімскім кафе. Нікога, акрамя нас, у ім няма. Знешняе — за час маёй адсутнасці на радзіме — ён зусім не змяніўся. Усё тая ж зялёная вочы. Стоп! На пазногах бяскаслерны лак — прыкмета наждаўнай працэдурі манікюру.
 Але перш чым чытач пагрузіцца ў зямлянае чытво, хачу загадаць папрасіць прабачэння, што з героем я буду размаўляць на «ты». Не ў знак непавагі, а ў знак шматгадовай дружбы.
 — **Каложанку ў Салею, што абавязецца, усё роўна, што адзавецца ў зборнай?**
 — (Маўчэна.) Што магу адказаць на гэтыя пытанні? Я не ў будучыню гляджу, а шчыра і даказваю, што я не баран. Калі тым часам былі перакананы — гэта яго прама. У кожнага ёсць права на сваю думку.
 — **Ты ў кантакце з Лёшам Каложнікам?**
 — Калі бачымся, то размаўляем. Апошні раз гэта было, калі гуляў у Казані, у «Ак Барсе».
 — **Якія будучыя ўзаемаадносінны са зборнай?**
 — Якія будучыя асабіста мае ўзаемаадносінны? А што здарылася? Хтосьці лічыць, што я не прыязджаю ў каманду, таму што я трэнеруецца заакеанскія спецыялісты Хэнлан і Фрэйзер. Гэта проста выдаловае супадзенне. У мяне былі на тое важкія прычыны, якія не маюць да заакеанскіх спецыялістаў ніякіх адносін. Пры Захараве (Міхалі Захараву — экс-трэнер зборнай Беларусі, гал. трэнер ХК «Юнацтва—Мінск», — Аўт.) я прыязджаю, таму што на той час у мяне не нарадзілася дзеці, і не гуляў у плей-оф.
 — **Я таксама лічу, што гэта твай абавязак — падтрымліваць жонку ў адказны момант.**
 — Ты лічыш ці я лічу? Гэта мае непасрэдна абавязкі, таму што я так хачу.
 — **Хоць вось, напрыклад, многія хакеісты...**
 — ...пры родах не прысутнічалі! У кожнага сваё стаўленне да гэтага. Скажу больш: калі дзень нараджэння майго трэцяга дзіцяці будзе супадаць на тэрмінах з чарговым чэмпіянатам свету, то прыехаць у зборную я зноў не змагу.
 — **Што гавораць пра нашу зборную і яе трэнеру ў Амерыцы?**
 — Цяпер намога большага цікавасці, бо Хэнлана і Фрэйзера ведаюць у НХЛ, таму хакеісты пільна сочаць за навінамі.
 — **Ты ўжо сустракаўся з Куртам Фрэйзерам?**
 — Так, сустракаўся. Скажаў яму, што заўжды прыязджаю ў зборную з задавальненнем, калі няма прычын не прыехаць.
 — **Ён табе спадабаўся?**
 — Ён мяне павінен падабаць. Ніякіх праблем на рабоце з ім я не бачу. Даволі прыемны чалавек і прафесійны трэнер, які вельмі шмат у Амерыцы. Як я магу кажаць пра яго нешта дакладнае, калі яшчэ з ім не працаваў?
 — **Калі вяртаешся з НХЛ у Беларусь, у цябе няма адчування, што перасаджаешся з «Бойна» на «кукурузнік»?**
 — Наша зборная не самая дасканалая арганізацыя ў свеце. Ёсць шмат рэчаў, над якімі нам трэба працаваць. Мясца дасканаласці няма.
 — **Добра, а што ты, уласна, робіш не так? Трэнеруі дран на прыватнасці, хакеістаў корміш не той ежай?**
 — Хто скажаў, што ў нас штосьці не так?
 — **Калі мы запрашаем спецыяліста з-за мяжы, значыць...**
 — Я нікога не запрашаў і такіх рашэнняў не прымаў. Я не магу быць на месцы кіраўніка Федэрацыі хакея Уладзіміра Навумава і не ўпаўнаважаны адказваць на гэтыя пытанні. Як бы ты паступаў на яго месцы? Як ты можаш сябе паставіць на яго месца? У кожнага ёсць сваё месца. Скажы, што ты хочаш пацуж асабіста ад мяне?
 — **Погляд на праблемы.**
 — Недахоп майстравы высокага ўзроўню. Дастаткова?
 — **Не!**
 — Дом трэба пачынаць будаваць з фундамента, а не з даху. Нашым хакеістам трэба гуляць у іных лігах або ўзнімаць узровень свайго чэмпіянату. Патрэбна таленавітая моладзь, дзіцячыя школы, кваліфікаваныя трэнеры. У нас у зборнай лепшыя ігракі гэта хто? Тыя, што выхаваліся яшчэ пры Савецкім Саюзе, якім ужо далёка

за трыццаць. Хто ў нас прызнаваўся лепшым у гэтым годзе?
 — **Алег Антоненка пасля паспяховага выступлення на чэмпіянате свету ў Маскве.**
 — Аб чым гэта гаворыць? Што ў нас няма маладога пакалення. А адкуль яно будзе? Грабоўскі ды Касцін? Трэба каб у камандзе было дваццаць такіх, ну хоць бы дзесяць, а не адзін-два.
 — **Усе ж зробленыя з аднаго цеста, але нават у самага знакамітага трэнера зоркамі становяцца толькі адзінкі.**
 — А чаму ты не працуеш, напрыклад, у газеце «Таронта-Стар»? Або дзе б ты хацеў працаваць? Калі ўсе створаны на ўзроўні падабенства божаю, то чаму, напрыклад, хтосьці за кагосьці прыгажэйшы?
 — **Згодна. Але скажы такую рэч. У амерыканцаў свой менталітэт, у нас — свой. Але на нашага пакуль не накрываюць, дагледзіць ён будзе працаваць спусціўшы рукавы.**
 — Думаш, у НХЛ трэнеры не сварачаць матам і не крычаць? Дзейнічае і там, і тут! Безумоўна, чалавек, які вырас у другой краіне, у другой сістэме, натуральна, нечага дадасць новага.
 — **За кошт чаго мы можам перамагчы суперніка на чарговым сусветным першынстве ў Канадзе?**
 — За кошт таго, што мае, а мае мы няшмат. Што рабіць? За кошт чаго мы заўсёды гуляем?
 — **За кошт самааддачы. За кошт таго, што Салей вяртаўся з кваліфікацыйнага турніру ў Рызе з сінжым пад вокам!**
 — Гэта ж не гаворыць пра самааддачу, калі ў мяне сінж пад вокам. Будзем старацца рабіць усё магчымае, каб глядаць годна супраць лепшых каманд свету. На жаль, у нас няма такіх рэсурсаў, як у іх. Але што рабіць, калі іх няма? Не сядзець ж і плакаць, склаўшы рукі і нічога не рабіць. Нічога страшнага! Будзем цяжыцца з таго, што мае.
 — **Ці змянілася што-небудзь у тваім жыцці са зменай «Анахайма» на «Фларыду Пантэрз»?**
 — Месца працы змянілася. Зада на Усход памянуў.
 — **Як гэтыя перамены адбіліся на табе? Напрыклад, Сяргей Флаўэй, калі яго абмянялі з «Дэтройта» ў «Анахайма», а з «Анахайма» ў «Каламбус», не быў у захвалены.**
 — Я зрабіў выбар сам і адчуваў сябе камфортна. Лічу, што ён быў правільным, мяне добра прынялі ў камандзе, хоць да гэтага часу падтрымліваю сяброўскія адносіны з хлопцамі з «Анахайма» — Джыгерам, Сееянем, Маршалам, О'Донелам.
 — **Які ўзаемаадносінны амерыканцаў і рускіх?**
 — Нормальныя адносіны. Работа я рабю. Як таварыш па рабоце, скажам так. Супрацоўнік.
 — **Каманда куды-небудзь выбіраецца?**
 — Чаму не? Выбіраемца.
 — **Кіно, рыбалка?**
 — Кіно, рыбалка, і ўсё, што ў мяне ёсць.
 — **Ісці людзі, якія цябе падстаўляюць?**
 — Былі і такія людзі.
 — **Крыўды?**
 — Ну, мабыць, як ты думаеш?
 — **Напэўна, у цябе ў жыцці ўзніклі цяжкасці. Спасабы іх вырашэння ва ўсім людзях розныя? Як ты вырашаў праблемы? Як правільна трэба жыць?**
 — Калі я буду спрабаваць калісьці кагосьці вучыць жыццю, то гэта будзе толькі мае дзеці. Гаварыць пра цяжкасці і як іх пераадоляваць — гэта тэма філасофіі. Я заўсёды спрабую спраўляцца сама. Але калі ў мяне не атрыліся ваецца, то звяртаюся па дапамогу да іншых.
 — **Многія, хто не ў сілах справіцца з праблемамі, бяруцца за шкланку.**
 — Я наогул не разумею алкаголікаў.
 — **Калі зазірнуць у аўтабіяграфіі вярніх людзей, то ніколі не знайдзеш таго, што яны раслі ў раскошы. Той, хто з самага пачатку меў шмат багата, мала чаго дабіваецца ў жыцці. Не баішся таго, што Алексіс і Алесандра не будуць, як крайні меры, прыкладаць столькі намаганняў, да якіх ты імкнешся ў пачатку свайго шляху?**
 — Для гэтага ёсць бацькі. І яны павіны рабіць усё магчымае, каб

выхваць дзяцей у пазаве да старэйшых, і да ўсяго таго, што яны маюць у гэтым жыцці. Яны ў мяне заўсёды вельмі маленькія. Я не ведаю, ці трэба іх чаго-небудзь пабаўляць. Магу сказаць гэта ўжо праз гадоў дваццаць, правільна я зрабіў ці не. Бываюць выпадкі, калі ты робіш усё магчымае і ўсё як было правільна, а дзеці вырастаюць не такімі, як табе хацелася б. Вельмі многае на гэта ўплывае: і кола зноснаў, і тое асяроддзе, у якім яны растуць. Таму часцей бацькі не ў сілах штосьці змяняць.
 — **Толькі ты ступіў за пытанне. Калі твой сын Алесандра стане звычайным іграком у казіно і стане працягваць заробляць табы грошы, як ты паставішся да гэтага?**
 — Я не ведаю. Усё будзе залежаць ад сітуацыі...
 — **... або бацька будзе сядзецца за адным сталом з сынам у Лас-Вегасе?**
 — Таксама не выключана. Я люблю азартныя гульні.
 — **Ты гуляў калі-небудзь у карты на грошы?**
 — Не гуляў.

— Пастаянна гуляю.
 — **Выйграеш ці праіграеш?**
 — Няважна, што я зараз адкажу: выйграю або праіграю. Адкажу — людзі падумваюць, што падмануў. Я гуляю — і гэтага дастаткова.
 — **У чым яшчэ ты знаходзіш задавальненні?**
 — Іх вельмі шмат у жыцці, усё не пералічыць. Я, напрыклад, люблю чытаць, але рэдка аддаю перавагу мастацкай літаратуры. Чытаю ў асноўным падручнікі, так скажаць, павучальныя кнігі — у спецыяльнай, як дабіцца поспеху.
 — **Дапамагае?**
 — Лішня інфармацыя ў гэтым плане нікому не шкодзіла, як мне здаецца. Дапамагае ці не — жыццё пакажа.
 — **А якія ў цябе жыццёвыя прыярытэты?**
 — Самае галоўнае — гэта сям'я.
 — **А без сям'і?**
 — Як разумееш — без сям'і? Сам я — гэта асноўнае. Пасля гэтага — праца, кар'ера. У каго што.
 — **Руслан, напэўна, адразу пасля таго як ты ажаніўся, пахаваў усё надзеі цудоўнай палавіны чалавецтва?**
 — Зноў інтэрв'ю ўбок? (Усміхаецца.) Не ведаю, каго, дзе і што пахаваў. (Смяецца.) Ажаніўся даўно, і дзеці ўжо растуць. Таму я, як кажуць, свой выбар зрабіў.
 — **Напэўна, на шляху было шмат прыніц, але ты выбраў каралеву?**
 — А-аа... (удзыхае), ну і пытанні не!
 — **Бацька Альберт Віктаравіч, напэўна, так цябе выходзіць, каб ты стаў эталонам не толькі яго гонару?**
 — Ты кідаеш такія гучныя фразы! Я не ведаю, што такое быць сапраўдным мужчынам. Няжы чы робіць, хтосьці нічога не робіць. Можна ў прынцыпе адказаваць усім жанчынам свету — не толькі амерыканцам. Тых жа немак, французанак, беларусак — дзяўчаты розныя. Мне мая жонка ва ўсім падабаецца. І дома яна робіць усё, што неабходна для жанчыны.
 — **Неабходна мыць падлогу, блізна, гатаваць есці?**

— У маім разуменні жанчына найперш павіна быць добрай маці, жонкай і захаваўшай сямейнага ачага. Мабыць, так. Ці мяне па суду? Для гэта ж ёсць хатнія работніцы. Па крайняй меры, я магу сабе гэта дазволіць.
 — **Калі чалавек мае практычна ўсё — грошы, слава, цудоўную жонку, то яго акрамя шмат паклоніці. Мабыць, і зрабіць Салею праходу не даюць?**
 — Ёсць я па вуліцах без праблем, і хаджу без аховы (усміхаецца). Паклоніцца ёсць у рок-спевакоў, музыкантаў, акцёраў Галівуда, якія ўсюды бегаюць за імі. Калі мя выклікае цікавасць, то, напэўна, толькі як частка нашага прафесійнага жыцця, і калі гэта ёсць, то яно ёсць. Няк прыемна чыць жыццё гэта — не мяняе...
 — **Калі б ты не быў жанчы, а я марыла стаць тваёй жонкай, то мне для гэтага патрэбна было б?**
 — Я не ведаю, што менавіта табе для гэтага патрэбна было б.
 — **Але ж ты не ажаніўся з Бэтан з-за адной прыгажосці?**
 — Натуральна! Прыгажосць становіцца другаснай, калі ты жывеш з чалавекам пэўную колькасць гадоў. Да прыгажосці, як і да ўсяго астатняга, прывыкаеш. Застаецца павялічана і ўзаемаразуменне. А без гэтага, я думаю, якім бы прыгожым або прыгожай хтосьці ні быў, сям'і не атрымаецца. Бо сумеснае жыццё — гэта такая ж цяжкая работа. Ёсць светлыя дні і не зусім светлыя. Бывае, трэба ісці на пэўныя кампрамісы. Галоўнае — умець адно аднаму саступаць.
 — **Скандалы ў вашай сям'і бываюць? Ты можаш павысці голас?**
 — Я практычна голас не павышаю — ні ў сям'і, ні па за сям'ю.
 — **Усё залежыць ад выхавання?**
 — Напэўна, і ад нейкіх індывідуальных якасцяў таксама. Мне неабавязкова павышаць голас, калі ёсць аргументы на нейкую тэму. Мне можам у нечым не пагаджацца, але крычаць...
 — **Або ці пусод?**
 — Гэта наогул не ў маім стылі.
 — **Наогул, жанчыны б'юць усё, што пад рукой. Мужчыны больш стрыманы.**
 — З чаго б раптам яна стала яе б'ць? Яшчэ за 9 гадоў не пачала гэтага рабіць. Канешне, не было та, што ў першы раз убачыў і раптам пажаніліся за месяц або два. Мы пражылі вельмі шмат гадоў разам да таго, як у нас з'явілі дзеці. Зразумела, што падыходзіць адзін аднаму. Ва ўсім жыццю, на сёння так думаем. Што будзе праз пяць-дзесяць гадоў, я не загадваю.
 — **Што трэба, каб захаваць сям'ю і не даць ёй разляцецца, як таму пусоду?**
 — Рабіць усё для таго, каб была сям'я. Вельмі цяжка сказаць, што трэба, у кожнага пар-разнаму. У кожнай сям'і свае праблемы. Узаемаразуменне і ўзаемнае жаданне рабіць так, каб нічога не развалывалася на той стадыі, калі ўзнікае праблема. Я лічу, што галоўнае — добры настрой.
 — **Бяці не баіцца адзускасці цябе аднаго ў Мінск? Тут жа столькі спакусы, дзяўчат прыгожых.**
 — Можна, калі-небудзь у цябе будзе магчымасць узяць у яе інтэрв'ю, тады ты ў яе і запытаешся. Мы стараемся даваць адно аднаму. Адзускасць мяне ў Мінск ці не — не мае значэння. Значна важней, ці давярэцца ты. А куды і наколькі — гэта ўжо другаснае.
 — **Што значыць быць добрым мужчынам у тваім разуменні? Трэба быць Русланам Салеюм?**
 — Не. Я ж не паказчык сапраўднага мужчыны.
 — **Бацька Альберт Віктаравіч, напэўна, так цябе выходзіць, каб ты стаў эталонам не толькі яго гонару?**
 — Ты кідаеш такія гучныя фразы! Я не ведаю, што такое быць сапраўдным мужчынам. Няжы чы робіць, хтосьці нічога не робіць. Можна ў прынцыпе адказаваць усім жанчынам свету — не толькі амерыканцам. Тых жа немак, французанак, беларусак — дзяўчаты розныя. Мне мая жонка ва ўсім падабаецца. І дома яна робіць усё, што неабходна для жанчыны.
 — **Неабходна мыць падлогу, блізна, гатаваць есці?**

— У маім разуменні жанчына найперш павіна быць добрай маці, жонкай і захаваўшай сямейнага ачага. Мабыць, так. Ці мяне па суду? Для гэта ж ёсць хатнія работніцы. Па крайняй меры, я магу сабе гэта дазволіць.
 — **Калі чалавек мае практычна ўсё — грошы, слава, цудоўную жонку, то яго акрамя шмат паклоніці. Мабыць, і зрабіць Салею праходу не даюць?**
 — Ёсць я па вуліцах без праблем, і хаджу без аховы (усміхаецца). Паклоніцца ёсць у рок-спевакоў, музыкантаў, акцёраў Галівуда, якія ўсюды бегаюць за імі. Калі мя выклікае цікавасць, то, напэўна, толькі як частка нашага прафесійнага жыцця, і калі гэта ёсць, то яно ёсць. Няк прыемна чыць жыццё гэта — не мяняе...
 — **Калі б ты не быў жанчы, а я марыла стаць тваёй жонкай, то мне для гэтага патрэбна было б?**
 — Я не ведаю, што менавіта табе для гэтага патрэбна было б.
 — **Але ж ты не ажаніўся з Бэтан з-за адной прыгажосці?**
 — Натуральна! Прыгажосць становіцца другаснай, калі ты жывеш з чалавекам пэўную колькасць гадоў. Да прыгажосці, як і да ўсяго астатняга, прывыкаеш. Застаецца павялічана і ўзаемаразуменне. А без гэтага, я думаю, якім бы прыгожым або прыгожай хтосьці ні быў, сям'і не атрымаецца. Бо сумеснае жыццё — гэта такая ж цяжкая работа. Ёсць светлыя дні і не зусім светлыя. Бывае, трэба ісці на пэўныя кампрамісы. Галоўнае — умець адно аднаму саступаць.
 — **Скандалы ў вашай сям'і бываюць? Ты можаш павысці голас?**
 — Я практычна голас не павышаю — ні ў сям'і, ні па за сям'ю.
 — **Усё залежыць ад выхавання?**
 — Напэўна, і ад нейкіх індывідуальных якасцяў таксама. Мне неабавязкова павышаць голас, калі ёсць аргументы на нейкую тэму. Мне можам у нечым не пагаджацца, але крычаць...
 — **Або ці пусод?**
 — Гэта наогул не ў маім стылі.
 — **Наогул, жанчыны б'юць усё, што пад рукой. Мужчыны больш стрыманы.**
 — З чаго б раптам яна стала яе б'ць? Яшчэ за 9 гадоў не пачала гэтага рабіць. Канешне, не было та, што ў першы раз убачыў і раптам пажаніліся за месяц або два. Мы пражылі вельмі шмат гадоў разам да таго, як у нас з'явілі дзеці. Зразумела, што падыходзіць адзін аднаму. Ва ўсім жыццю, на сёння так думаем. Што будзе праз пяць-дзесяць гадоў, я не загадваю.
 — **Што трэба, каб захаваць сям'ю і не даць ёй разляцецца, як таму пусоду?**
 — Рабіць усё для таго, каб была сям'я. Вельмі цяжка сказаць, што трэба, у кожнага пар-разнаму. У кожнай сям'і свае праблемы. Узаемаразуменне і ўзаемнае жаданне рабіць так, каб нічога не развалывалася на той стадыі, калі ўзнікае праблема. Я лічу, што галоўнае — добры настрой.
 — **Бяці не баіцца адзускасці цябе аднаго ў Мінск? Тут жа столькі спакусы, дзяўчат прыгожых.**
 — Можна, калі-небудзь у цябе будзе магчымасць узяць у яе інтэрв'ю, тады ты ў яе і запытаешся. Мы стараемся даваць адно аднаму. Адзускасць мяне ў Мінск ці не — не мае значэння. Значна важней, ці давярэцца ты. А куды і наколькі — гэта ўжо другаснае.
 — **Што значыць быць добрым мужчынам у тваім разуменні? Трэба быць Русланам Салеюм?**
 — Не. Я ж не паказчык сапраўднага мужчыны.
 — **Бацька Альберт Віктаравіч, напэўна, так цябе выходзіць, каб ты стаў эталонам не толькі яго гонару?**
 — Ты кідаеш такія гучныя фразы! Я не ведаю, што такое быць сапраўдным мужчынам. Няжы чы робіць, хтосьці нічога не робіць. Можна ў прынцыпе адказаваць усім жанчынам свету — не толькі амерыканцам. Тых жа немак, французанак, беларусак — дзяўчаты розныя. Мне мая жонка ва ўсім падабаецца. І дома яна робіць усё, што неабходна для жанчыны.
 — **Неабходна мыць падлогу, блізна, гатаваць есці?**

Сёння			
Сонца	Усход	Заход	Даўжыня дзён
Мінск	5.26	21.05	15.39
Віцебск	5.10	21.00	15.50
Магілёў	5.16	20.55	15.39
Гомель	5.19	20.45	15.26
Гродна	5.42	21.19	15.37
Брэст	5.49	21.13	15.24

Надвор'е на зяўтра

Абазначэнні: 1°C уначы, 1°C удзень, воблака, пазмурна, вобла, пазмурна, вобла.

Горад	Тэмпература	Ападкаў
Віцебск	+14...+16	743
Мінск	+15...+17	740
Магілёў	+13...+15	742
Гродна	+13...+15	750
Брэст	+14...+16	749
Гомель	+15...+17	747

Няма прыкметных геамагнітных узрушэнняў

...у суседзях

ВАРШАВА	+21 — +23	Без ападкаў	МАСКВА	+19 — +21	Без ападкаў
ВІЛЬНЮС	+15 — +17	Без ападкаў	РЫГА	+21 — +23	Без ападкаў
КІЕЎ	+28 — +30	Без ападкаў	С-ПЕЦЯРБУРГ	+23 — +25	Без ападкаў

ДОБРЫЯ ЛЮДЗІ

Вова і фарба

Вову водзяць у студыю выяўленчага мастацтва. Я набыў яму паперу, пэндзілі, гуаш, дванаццаць колераў. У свае чатыры з паловай Вова — пазт. Ён намаляваў: чырвоны «Вулкан», сіноў «Электрычнасць» і чорнага «Дракона, які засынае». Маляваць Вова любіць, малюе хутка і шмат. Аднаго ранку, пакуль бацькі спалі, ён пафарбавав сваю жоўта-шчыракі кім у зялёны колер. Які я яго — уніка свайго — разумею. І яшчэ навіна: у Вовы скончылася чырвоная фарба. Мяне чымусьці цешыць, што скончылася менавіта чырвоная фарба. Каб скончылася чорная ці белая, я таксама радаваўся б, але добра, што скончылася чырвоная.

Акарскі і «За борт!»

У мастацкай вучэльні пачалося мае дарослае жыццё. Школа засталася ў мінулае. Школа засталася стараць у маім вялікім двары, а я пачаў ездзіць на другі канец горада ў дарослае жыццё. Шнаццаць прыпынкуў раніцай і шнаццаць прыпынкуў вечарам я прыязджаў на аўтобусе штодня. У школу мя ходзім, у дарослае жыццё даводзіцца ездзіць. Завячыць яно так. Я прыязджаю і вучыцца. Сярод тых, з кім я вучыўся на выкладчыка малявання, быў у мяне таварыш — Юра Яўмеянаў. Менавіта Юра расказаў мне гісторыю пра нашага аднакурсніка Акарскага. Той прыйшоў у вучэльню не пасля школы, а пасля службы і працы на караблях. Хадзіў чалавек па моры, а потым шматлікім на бераг і пачаў вучыцца на мастака-афарміцеля. Меў поўнае права. А пра службу на караблях ён расказаў, што гносных людзей матросы выкідалі за борт. Так мне пераказваў словы Акарскага Юра Яўмеянаў. Я не паверыў. Жывога чалавека і за борт? Не веру! І пайшоў, і спытаўся ў Акарскага сама. «Чаму жывога? Мёртвага чалавека мя выкідалі за борт?» — прасяньні ситуацыю было мёртвага. Я і зразумеў, што гносных людзей у дарослым жыцці выкідаюць у мора-акія. Мне адразу ўвайшоў труп, які ляжыць з карабля і падае ў халодную ваду. Даме аднавіцца: калі не хачу быць выкінутым, я мушу не рабіць гноснасцяў і навучыцца выкідаць мёртвых людзей за борт.



Аслан і ламаванне

З цэнтра Масквы ў аэрапорт на таскоўцы, калі дакладней — з Аляксееўскага ў Шарамеева-1. За рулім чачэнец. У папшарт я не гляджу, але на пытанне: «Адкуль ты?» дзюбкоўнасць мужчынка ў белай бейсболцы кажаў: «З Чачэніі». Ехалі мы гадзіны паўтары. Ён гаварыў і гаварыў, палова з расказанага была хлуснёю, але я не абвяргаў ягоных слоў. Ён казаў, што 7 гадоў у Маскве, але калі я пранавяраў ехаць праз старыя Хімки, каб не стаць у коракх, ён пачаў аднекаваць, пачаў казаць, што найлепшы маршрут — на Ленінградскай шашы ды калываюць. Потым званіў сотавік. «Вас тэлефон зноўці?» — захвалываўся чачэнец. «Гэта не мой, а твой!» — «Не, твоя ваў, у майго званок іншы!» — «Я свай ведаю, гэта ў тваёй кішці званок!» — «Са-праўды, мой... Толькі што са званком? А-а-а!» Я будзіўны паставіў, мяне трэба ў адно месца пазваніць. Трэба пазваніць, а я забываўся. Асім, гэта я — Аслан. Ты зрабіў? Выдатна! Там будзе напісана «альфа»? А «эфэсбэ»? Толькі «альфа»? Ты сам пасведчанне запамінаўш ці мяне трэба будзе ламаваць? Сам? Дзякуй табе, Асім. Заўтра з раніцы я яго забяру. Ён не падумайце чаго, гэта з-за паркоўкі. Ён пастаўлю я сваю машыну на вакзале, а яны адразу падыходзяць... Пляцз за тое, што тут стаіш! Я не плачу! Верыце? Я ніколі ім не плачу. Яны і біцца да мяне лезуць, а я усё адно не плачу. Праўда, да сапраўднай бойкі ні разу не дайшоў. Я так для сябе вырашэў: не плачуці! І не плачу! А брат сястры плачуці! Ён смеяў, ён... Ён не такі, як я, а плачуці. Цяпер я буду паказваць пасведчанне, яны будуць бяжыць... За пасведчанне гэтак Аслана будзе біць, цяпер дайдзе да сапраўднай бойкі... Так мне падумалася.

Ала і жаданне

Іду я ў жанчынаў. У мяне шмат знаёмых жанчын. Усе іду сабе па праспекту з прыстойнай шытатам. У мяне многа знаёмых прыстойных жанчын. Сонца, вясна, на праспекце падаўляюцца летнія каверні, людзі сядзяць за столікамі і радуюцца цяплу, вясне і сонцу. Есць такі вясновы дзеньчык, калі наш праспект Незалежнасці робіцца вузенькім, бо на ім адчыняюцца летнія кавярні. Праспект нашай незалежнасці нарэшце навучыўся вяснова адчыняць летнія рэстараны і кавярні. Мне ідзёмі і таксама радуемца. Мне ідзёмі калі самых столікаў. Блізка-блізка, ну зусім блізка, працягнуў і дастанеш. Тут мяне і схаліла за руку Ала Блізюк. Мяне схаліла Блізюк. Я так блізнячка ішоў, што ёй нават уставаць не давялося, каб схаліць маю руку. Некалі даўно Ала мяне любіла, і я любіў Алу. У нас была кароткая, але яркая любоў. Толькі я вельмі хутка наталіўся той цялеснай любоўю. Ала? Выйшла замуж, і яшчэ раз выйшла замуж. А цяпер яна схаліла мяне за руку і сказала: «Хачу быць тваёй наложніцай! Калі не тваё, тады проста наложніца. Можна ты падкажаш, каму патрэбна наложніца?» Ала, калі захвалюецца, пачынае крышчу заікацца. Жарт з заіканнем выглядае не зусім жартам. Я кажаў, што пацую чалавека, якому патрэбна на ложку наложніца. Скажаў і пайшоў. А жанчына, што ішла побач? Яна прыстойная, яна зразумела, што гэта быў жарт. Яна так і сказала, што зразумела жарт.

Антон і пара з роту

1964 год. Я, з мамаю, прыйшоў на мінскі чыгуначны вакзал сустракаць Антона. Ён мусіў прыехаць з Каралі, дзе тры гады адслужыў памежнікам. Быў моцны мароз. Мы граліся ў зале чкавання. Нарэшце аднекуль з-пад высочай столі траскучы бабкі колес паведаў пра прыбыццё цягніка «Ленінград-Брэст». Мы выйшлі ў сіноў ноч на засыпаны снегам перон. Са скрыгатам цягнік спыніўся, і з вагонаў пачалі выходзіць салдацкія бушлаты. Усе салдаты былі на адзін твар. Мне так здавалася, што ўсе вайскоўцы аднолькавыя. Я нават не зразумеў, як мама ўгледзела сярод дэмабілізаваных салдатаў свайго брата. «Антоша! Анто! Анто!» — гукла мама і бегла па іскрытаму снегу. Я ішоў за ёю. У мяне замерз не і гаралі шчокі. Антон кінуў на зямлю рэчымі і абнаў мяне. Яна залпала. «Ніна, я вярнуўся, я жывы, а ты плачаш!» На шапам салдату, мусіць, было непадобна перад іншымі вайскоўцамі? Слэзы сваёй сястры. Антон падняў мяне і прысунуў да сябе. Ён нешта казаў, але я не чуў, бо глядзеў, як з дзядзюкавага роту выліваюцца клубы пары. Калі б у той момант нехта спытаў, чаго я хачу больш за ўсё на свеце, я б адразу адказаў, што хачу быць маг

Транспартнае рэспубліканскае ўнітарнае прадпрыемства «Баранавіцкае аддзяленне Беларускай чыгункі»: АБАПІРАЮЧЫСЯ НА ДАСЯГНУТАЕ — ДА НОВЫХ ЗДЗЯЙСНЕННЯЎ



Чыгуначны вакзал «Баранавічы-Палескія» — візітная картка не толькі горада, але і, у значнай меры, усёй Беларускай чыгункі. Кожны, хто тут пабыў, сустракаецца з ветлівымі, зычлівымі касірамі Анжэлікай ЗАПРУДСКАЙ, Алай БУГДАНАВІЧ, Рэгінай ДУНЯК, Галінай БАРАНЕЦ.

Баранавіцкае аддзяленне Беларускай чыгункі ў пэўнай ступені з'яўляецца ўнікальным прадпрыемствам. У многім таму, што знаходзіцца яно на землях адразу трох абласцей краіны: Брэсцкай, Гродзенскай і Мінскай, мяжуючы з Польшчай, Літвой і Украінай. Такая тэрытарыяльная прыналежнасць у многім правдывае стратэгічную ролю чыгуначнікаў Баранавіцкага аддзялення ў агульнай транспартнай рэйкавай сістэме Беларусі. На плячах аддзялення — забеспячэнне паўнацэннай жыццяздзейнасці больш за тысячу кіламетраў «жалезкі» з аднапутнымі і двухпутнымі ўчасткамі, абслугоўванне на самым высокім узроўні соцень кіламетраў паветраных магістральных і кабляваных ліній сувязі, утрыманне ў належным выглядзе дзесяткаў станцый і прыпыначных пунктаў, ахоўны і абсталяваны аўтаматыкай пераезд, а таксама абслугоўванне іншых пунктаў, якія не менш важныя ў агульнай дзейнасці шматпрофільнай чыгуначнай гаспадаркі. А яшчэ РУП «Баранавіцкае аддзяленне Беларускай чыгункі» — гэта працоўны калектыў больш за пайтара дзiesiąткі тысяч чалавек. Несумненна, што кожны з іх — гэта часцінка агульнага дабрабыту кампаніі. Толькі дзякуючы іх намаганням вось ужо больш за 60 гадоў прадпрыемства ўпэўненымі крокамі рухаецца наперад са становай дынамікай, грамадна пераадоўляючы шматлікія перашкоды, звязаныя з многімі фактарамі, у тым ліку і эканамічнымі. Магчыма таму, што цераперашы пакленне чыгуначнікаў выдатна ведае, як нялёгка было арганізаваць працу іх папярэднікам, колькі пакут і праблем прыйшлося на долю ветэранаў вытворчасці, якія вытрымалі ўсе націскі лёсу з гонарам і паказалі, як трэба працаваць. Можна не сумнявацца, што для баранавіцкіх чыгуначнікаў цяперашняга ўзору сэнсам іх працоўнай біяграфіі стаў прыклад іх бацькоў і дзядоў, што можна абгульніць адным выразам: **абапіраючыся на дасягнутае — да новых здзяйсненняў.**



Слесары Сяргей ВЕРАМЕЙКА, Віктар КИМАН, Уладзімір АПЬШЭУСКИ.

Лакаматыйнае дэпо Баранавічы

Асноўная мэта дзейнасці лакаматыйнага дэпо Баранавічы — высокая і стабільная якасць выканання рамонтных работ, аказваемых паслуг і асваенне новых відаў прадукцыі. Пры гэтым як непазбежнасць — стварэнне новых рабочых месцаў, паліпшэнне умоў працы ў узроўню бяспекі работнікаў. Лакаматыйныя бригады баранавіцкага дэпо забяспечваюць ваджэнне грузавых, пасажырскіх, прыгарадных цягнікоў і маняровую работу. Як становае адметнасць — тут робяцца капітальныя віды рамонту грузавых электравозаў і электрацягнікоў. Прыемна, што тут ужо даўно ведаюць кошт грашам і штогод стараюцца дабівацца становай дынамікі ў сваім развіцці. Гэты год — не выключэнне. За кошт выканання рамонту цягва-рухомага саставу ў дэпо дасягнута эканомія фінансавых сродкаў у параўнанні з затратамі, якія панесла б чыгунка ў выпадку размяшчэння капітальнага рамонту рухомага саставу на заводзе Расіі. Тут наадварот наладжана работа па рамонту лакаматываў «чужых» арганізацый, аднаўленню колавых пар і цялежак, а таксама аказваюцца іншыя шматлікія платныя паслугі, што, безумоўна, толькі становае аддзяленне па жыццяздзейнасці працоўнага калектыву ў дэпо. Тут пастаянна ўдзяляецца шмат увагі пытанням мадэрнізацыі цягва-рухомага саставу, імпартазамышчэння, аднаўлення і вырабу дэталей і вузлаў пры поўнай загрузцы абсталявання. Таму наазадзі ця можна лічыць шчаслівай выпадковасцю, што ў дэпо Баранавіцкага аддзялення праведзена работа па ўдасканаленню кіравання прадпрыемствам, вынікам якой стала ўкараненне і пашырэнне сферы дзейнасці інтэграваных сістэм менеджменту на падставе міжнародных стандартаў ISO серыі 9000 і OHSAS серыі 18000. Выкарыстанне механізмаў стандартызаванай, ацэнкі надзейнасці, менеджменту якасці адгрываюць важнейшую ролю ў п'ятнаццаці гадах існавання якасці рамонту і абслугоўвання рухомага саставу, канкурэнтаздольнасці выпускуемай прадукцыі, рэсурсазберажэння, зніжэння сабекошту рамонту і ўкаранення перадавых тэхналогій. Сертыфікацыя інтэграванай сістэмы менеджменту — гэта важнейшы крок да эканамічна мэтазгоднага збалансаванага і найбольш бяспечнага функцыянавання дэпо. Рэалізацыя дэпа накірунку намячана да канца 2010 года.

3 гісторыі (дзень учарашні)

У верасні мінулага года Баранавіцкае аддзяленне Беларускай чыгункі адзначыла сваё 60-гаддзе. Хоць многія ветэраны чыгункі лічаць, што яе гісторыя пачалася яшчэ ў XIX стагоддзі. Сетка чыгуначных шляхоў Баранавіцкага рэйгана пачала складацца з 15 снежня 1862 года з участка Гродна—Парэчча былой Санкт-Пецярбургска-Варшаўскай чыгуначнай дарогі. Пры гэтым першы цягнік са Смаленска на Брэст праз Баранавічы прайшоў 29 лістапада 1871 года праз станцыю Баранавічы-Палескія. Вось такія жыццёвыя калізіі, бо афіцыйнай датай нараджэння з'яўляецца 23 верасня 1946 года, калі загадам міністра шляхоў зносінаў СССР № 652/Ц «Аб арганізацыі аддзялення чыгункі і ўзбуйненняў руху, аддзяленняў паравознай гаспадаркі і вагонных участкаў» былі ўтвораны адразу 274 аддзялення чыгункі дарог, у тым ліку Баранавіцкае. У гэтым жа годзе ліквідуецца Беластоцкая чыгунка, якая была ўтворана ў снежні 1939 года. У межах цяперашняга Баранавіцкага аддзялення Лідскага аддзялення руху ліквідаванай Беластоцкай чыгункі далучаецца да Брэст-Літоўскай чыгункі.

Ваўкавыскае аддзяленне ліквідуецца, на яго месцы з'яўляецца Гродзенскае ўзбуйненне аддзялення. Крыву пазней Лунінецкае аддзяленне далучана да Баранавіцкага. Такі ж лёс чакаў і Гродзеншчыну. У выніку ўсіх рэарганізацый, якія закончыліся ў 1994 годзе, калі Баранавіцкаму аддзяленню была перададзена станцыя Парэчча, што абслугоўвалася Літоўскай чыгункай, транспартнае рэспубліканскае ўнітарнае прадпрыемства «Баранавіцкае аддзяленне Беларускай чыгункі» мае 25 адасобленых структурных падраздзяленняў і 2 даччыныя прадпрыемствы.

Дзень сённяшні

Відавочна, што Баранавіцкаму аддзяленню Беларускай чыгункі як аднаму з самых буйных прадпрыемстваў сваёй галіны, лёсам наканавана быць у ліку лепшых. Зрэшты, начальнік Баранавіцкага аддзялення Іван Калодзенка лічыць, што маштабы, хоць і гэта немалаважны фактар, тут ні пры чым. У першую чаргу неабходна сфарміраваць свядомасць кожнага работніка, які б мог і змог на высокім прафесійным узроўні выконваць свае абавязкі, строга ўтрымліваючыся напісанага кодэкса дысцыпліны і парадку. Цяпершнія рэаліі патрабуюць зусім іншага падыходу да работы чыгуначніка. Трэба не толькі ведаць магчымыя маняровыя цягнікі, службовыя абавязкі дзяжурнага па станцыі альбо магчымыя адпаведныя службы па фарміраванню грузовага саставу ў пэўным накірунку, але і пазнаць азы навукі па вырошчванню збожжавых, надоях малака ў кароў і штодзённых прывагах пагадоў свайней. Як-нік, а ўжо без малаго 10 гадоў на балансе РУП «Баранавіцкае аддзяленне Беларускай чыгункі» сельскагаспадарчае прадпрыемства «Свіцязь», якое зарыт дынамічна развіваецца і набірае абароты.

Як халдынгавае прадпрыемства Баранавіцкае аддзяленне удала і плённа развівае такую галіну, як санаторна-курортнае лячэнне з паўнацэнным медыцынскім абслугоўваннем, базай адлчачынку і заняткам спортам. Немалаважным у рабоце чыгуначніка, на думку Івана Піліпавіча, з'яўляецца чалавечы фактар. Асабліва гэта датычыцца работнікаў кантрольна-рэвізійнай службы, якім штодня даводзіцца змагацца з безбілетнікамі. А зараз яшчэ прыбылілі пытанні адмены льгот. Тут работнікам гэтых службаў трэба быць і кантралёрам, і псіхалагам у адной асобе. Паводле меркавання кіраўніка Баранавіцкага аддзялення Беларускай чыгункі, льготы павінны быць, але адрасны і канкрэтны. Магчыма, тады будзе больш-менш адрэгуляваны фінансавы бок пасажыраперавозак. Бо дагэтуль з-за спецыяльнай накіраванасці тарыфы на прыгарадных і ўнутраных міжгародніх перавозкі не адпавядаюць рэальным. Каменсавашыя затраты даводзіцца за кошт іншых відаў дзейнасці чыгункі. Безумоўна, што прыходзіцца прыкладаць максімум намаганняў, каб па бухгалтэрыі па выніках месяца ці па заканчэнні года дзейнасць прадпрыемства была адзначана са станоўчым салда. Ды і хіба можна інакш працаваць? Яшчэ з тых часоў, падкрэслівае Іван Калодзенка, калі ён, як і многія хлопчыкі таго часу, зачытваўся «Міколкам-паравозам» і за пайтара дзiesiąткі кіламетраў ад сваёй вёскі да бліжэйшага чыгуначнага палатна ён усю службу ваяваў у рытм колаў пасажырскага і грузовага саставу, унутраны голас падказваў: калі стану чыгуначнікам — усё сваё жыццё прысвячу гэтаму справе.

Яго мара збылася і чыгунка стала неад'емнай часткай жыцця. І несі па ім званне чыгуначніка, упэўнены начальнік Баранавіцкага аддзялення, трэба высокая і з гонарам.

Вакзал «Баранавічы-Палескія»

Тое, што чыгуначны вакзал — гэта твар горада, наўрад ці хто будзе аспрэчваць. У адносінах да чыгуначнага вакзала «Баранавічы-Палескія» — тым больш. За апошні час гэтае месца, якое ахоплівае сетку чыгуначных маршрутаў па накірунку Поўнач і Пўдзень, вельмі змяніла свой знешні і ўнутраны выгляд у лепшы бок. Цяпер штодзённа тысячы пасажыраў, якія прыбываюць у Баранавічы транзітам ці як у канцавы пункт, з задавальненнем могуць назіраць за прыгажуням-вакзалам. Падчас яго мадэрнізацыі былі прыменены самыя сучасныя матэрыялы і тэхналогіі, што гаворыць аб тым, што тут ведаюць толк у будаўнічым ноў-хаў і заўсёды гатовыя паднесці людзям прыемныя сюрпрызы. Без сумненняў, што большасць пасажыраў, якія планавалі ў наступны раз адправіцца па маршруце на электрычцы ці дызель-цягніку, лішні раз захочуць палюбавацца адметнасцямі Баранавіцкага аддзялення Беларускай чыгункі і наведаць вакзал «Баранавічы-Палескія» ў якасці экскурсіі. Магчыма, камусьці захочацца акундзіць у недалёкае мінулае, даведзена пра саму назву «Палескія» і прагатаць гістарычнае мінулае гэтага месца. А яно сваімі каранямі ідзе ў 1884 год, калі ў эксплуатацыю была здадзена чыгуначная лінія Вільна-Ліда-Баранавічы-Лунінец-Пінск. А ў 1886 годзе — лінія Беласток-Ваўкавыск-Баранавічы. Такім чынам утварылася сетка Палескіх дарог. Пры гэтым станцыя Баранавічы становіцца буйным чыгуначным вузлом, праз які праходзілі самастойныя чыгуначныя дарогі, якія не былі паміж сабой звязаны. Адна з іх — Маскоўска-Брэсцкая з упраўленнем у Маскве — праходзіла праз станцыю Баранавічы, названую потым Баранавічы-Цэнтральныя. Другая — Палеская дарога з упраўленнем ў Вільні — праходзіла праз станцыю Баранавічы-Палескія. У 1884 годзе ад станцыі Баранавічы-Палескія да станцыі Баранавічы-Цэнтральныя была пабудавана чыгуначная ветка працягласцю 3 км. У пачатку XX стагоддзя былі пабудаваныя ўчасткі Ліда-Ваўкавыск-Масты-Гродна і Ліда-Маладзечна. Да канца 1907 года вакол Баранавіцкага чыгуначнага вузла ўтварылася развітая сетка чыгункі, якая пазней і стала базай для ўтварэння Баранавіцкага чыгуначнага аддзялення.

Транспартнае рэспубліканскае ўнітарнае прадпрыемства «Баранавіцкае аддзяленне Беларускай чыгункі» — адно з буйнейшых прадпрыемстваў у сваёй галіне

Прыярытэтнымі накірункамі развіцця Баранавіцкага аддзялення Беларускай чыгункі на бліжэйшыя гады з'яўляюцца:

- развіццё і мадэрнізацыя вытворчай інфраструктуры і рамонтнай базы;
- абнаўленне і аднаўленне рухомага саставу;
- стварэнне спрыяльных умоў для нарошчвання транзітных перавозак пасажыраў і грузаў.

На Баранавіцкім аддзяленні Беларускай чыгункі створаны спрыяльныя ўмовы для вядзення здаровага ладу жыцця і лячэння.

На Баранавіцкім аддзяленні Беларускай чыгункі створаны спрыяльныя ўмовы для вядзення здаровага ладу жыцця і лячэння.

Адлчачыцца на прыродзе, падлчыцца ў вопытных медыкаў — гэта для чыгуначнікаў не праблема. Іх чакаюць у санаторыі «Магістральны» (што на ўскраіне Баранавічы) і на малючым возеры Свіцязь у прафілакторыі. На гэтых здымках вы бачыце адзін з карпусоў санаторыя, пляж на возеры, правадзілачыбіцу і чароўную русалку — яна надаўна ўпрыгожыла краівае Свіцязі.

Шмат увагі ў аддзяленні надаецца пытанням жыллёвага будаўніцтва. На бліжэйшы час намячана выкананне шырокай праграмы жылля, сацыяльных аб'ектаў.

За апошні час пабудаваны санаторыі «Магістральны», крытыя тэнісныя корты, музей чыгуначнай тэхнікі аддзялення. Уведзена ў строй станцыя абезжалезвання ў г. Баранавічы, што дазволіла значна палепшыць якасць вады для жыхароў, а таксама стаматалагічная клініка для гараджан.

У 2006 годзе ўведзена ў эксплуатацыю водагразлячэбніца санаторыя «Магістральны», а сёлетня, напярэдадні Дня чыгуначніка, зноў пачало працаваць (пасля доўгай рэканструкцыі) аддзяленне Свіцязь санаторыя «Магістральны» на беразе беларускай жамчужыны — возера Свіцязь. Дарэчы, гэтымі днямі першых адпачываючых ужо яно сустрала сучаснымі пакоямі і гасціннай Русалкай, якая ўстаноўлена на беразе возера.

Вітаем чыгуначнікаў Баранавіцкага аддзялення і усёй Беларускай чыгункі, ветэранаў вытворчасці з прафесійным святам — ДНЁМ РАБОТНІКА ЧЫГУНАЧНАГА ТРАНСПОРТУ. Жадаем усім плённай працы, моцнага здароўя, сямейнага дабрабыту і надалей высока трываць марку чыгуначніка.



За работай слесары калёснага цэха № 61 Аляксандр БАЗАР, Юрый САФОНАЎ, Аляксандр ВІКТАРОВІЧ. З удзелам на твары працуе маістар крана Алена ЧУДУК. Дзяжурны па сарвісаванні горцы Аляксей ІЕСЦЕР, аператар Віктар ВІКТАРОВІЧ.

Станцыя «Баранавічы-Цэнтральная»

Станцыя «Баранавічы-Цэнтральная» — самастойнае лінейнае падраздзяленне Беларускай чыгункі і адно з буйнейшых чыгуначных вузлаў з непасрэдным падначаленнем Баранавіцкаму аддзяленню. У адрозненне ад вакзала «Баранавічы-Палескія», скіраванаму ў асноўным на абслугоўванне ўнутраных міжгародніх і прыгарадных перавозак, станцыя «Баранавічы-Цэнтральная» служыць для прыёму і адпраўлення хуткіх, пасажырскіх і прыгарадных цягнікоў, расфарміраванню і фарміраванню саставу грузавых цягнікоў у 6 накірунках — Мінск, Лунінец, Слуцк, Ліда, Ваўкавыск, Брэст. Тут праходзяць аперацыі па абслугоўванню пунктаў пагрузкі-выгрузкі, а таксама работа па тэхнічных камерцыйных аглядах і інфармацыйнаму забеспячэнню тэхналагічнага працэсу. Датой нараджэння станцыі можна лічыць канец 1871 года, калі са Смаленска на Брэст праз Баранавічы-Цэнтральныя праследаваў першы цягнік.

Мінулае і сучаснасць — з гэтага складаецца гісторыя. У музей чыгуначнікаў можна убачыць стогодавы даўнасі гадзіннік, які калісьці браў у дарогу машыніст (яго імя паказала дырэктар музея Наталія Антаневіч), аброў часоў Валькі Айнавічкінай, якую калісьці маніравалі на платформах (пра гэта расказаў ветэран працы ганаровы чыгуначнік Васіль Скамарох). Сённяшні дзень мае свае прыметы — у тым ліку і архітэктурныя. У гэтым шматпаўраўном доме праз паўгода справіць навааселі семі баранавіцкіх чыгуначнікаў.



Матэрыялы рэкламна-інфармацыйнай старонкі падрыхтаваў Уладзімір ЗДАНОВІЧ. Фота Яўгена ПЯСЕЦКАГА.

РУП «Баранавіцкае аддзяленне Беларускай чыгункі аператыўна, на высокім прафесійным узроўні аказвае паслугі па фарміраванню, абслугоўванню і перавозцы грузаў унутры і па-за межамі краіны, а таксама ізраг іншых паслуг.

НАШЫ РЭКВІЗІТЫ:

Транспартнае рэспубліканскае ўнітарнае прадпрыемства «Баранавіцкае аддзяленне Беларускай чыгункі»
225410, вул. Фралянкава, 54, г. Баранавічы

Брэсцкая вобласць, Рэспубліка Беларусь
Тэл: +375-163-49-33-12;
Тэл/факс: +375-163-49-45-64
E-mail: nod@brnv.com

